

Jiřiny

♩=176

Na pod - zim když kve - - - - - tou ji - ři -

ny, cho - dí - vám tak sám, tak sám a

je - di - ný, V do - lej - ší hos - po - - - - - dě

hrá - la mu - zi - ka, kaž - dý se svou

dív - kou hned tam po - spí - chá.

2. Já jsem tu muziku slyšel hrát,
neodolal jsem, a šel jsem tancovat,
[v kole se točila švarná dívčina,
měla modré oči, jméno Jiřina.]

3. Já jsem si tu dívku namluvil,
z hospody domů jsem ji doprovodil,
[měsíček nám svítil jasně na cestu,
já jsem si ji vedl jak svou nevěstu.]

4. Měsíček nám svítil z vysoka,
když jsme spolu stáli tam u potoka,
[:já jsem se zahleděl v její bledou líc,
nemyslel jsem si, že nesejdem se víc.:]
5. Na podzim když jsem narukoval,
se svou milou jsem si dopisoval,
[:její odpovědi náhle ustali,
když jí na hřbitově k spánku ustlali.:]
6. Na podzim když kvetou jiřiny,
chodím po hřbitově, sám tak jediný,
[:v srdci nosím žal a smutné vzpomínky,
klečím nad hrobem své věrné Jiřinky.:]